

Vezir Hanında Otuzbeş Yıl

– M.Filizman · 25 Ekim 2019

"Mal sahibi mülk sahibi hani bunun ilk sahibi"

insanlar bir mülke veya bir nesneye ancak kırk yıl sahip olur derler.Benimde öğrencilik yıllarımda babamın iş yeri olması hasebiye kırk yıla yakın Vezir hanında ömrüm geçti.Lale devrinin ünlü Sadrazamı Nevşehirli Damat İbrahim paşa bin yediyüz yirmi yedi yıllarında yaptırmıştı.

İnsanlar,meslekler,ve mekan eskidi bu zaman zarfında.Vezir hanı da eskidi.Yoruldu.Şehir de değişti.Camikebir ve kapalı çarşı arasında sıkışmış hanı çok az insan biliyordu.Yüncüler ve dericilerin daha çok iş yaptığı handa belki deri kokusu insanları uzak tutuyordu.Dışardan gelen insanlar şehrin kalabalıklarından kaçıp bu taş duvarların serin ortamına sığınyordu.Ah birde deri kokusu olmasaydı.Ama bu taş duvarların gizemine kapılan insanlar için deri kokusunun önemi yoktu.Lale devrinin havasını teneffüs etmek gibi birşeydi.Vezir hanının taş duvarlarında oturmak

İlk gençlik yıllarımda şehir de işyeri azdı. O yüzden bu vezir hanının dar odalarında insanlar iş yapabilmek için dükkan ararlardı.Halıcılar,kunduracılar,dericiler yüncüler ve benim mesleğimde olan şapkacıların mekanıydı.En gözde meslek halıcılardı.Çok yabancı gelirdi.Onların ilgisi daha çoktu.Sanayileşmiş ülkelerin insanları böyle el emeği ile çalışan insanları görünce çok ilgilenir resim çekerlerdi.

Bizde o zamanlar böyle mekanların resmini çekme merakı yoktu.Şehir eski ve yeni karışımıydı.Sanırım o zamanların en güzel doğal resimleri yabancıların albümünde kalmıştı.Zamanla şehir büyüyor küçük esnaflar yok oluyordu.Şehrin merkezinde bulunan hanı kokutan dericilerin artık buradan ayrılma zamanı gelmişti.Tarihi eserleri koruma kanunca ani bir kararla dericiler kendilerine gösterilen mekana gittiler.

Vezir hanından dericilerin ayrılmasıyla han tenhalaşmaya,insanlar daha az gelmeye başladılar.Artık Şehrimiz modernleşmeye başlamış,geçmişe duyulan özlem bizde de başlamıştı.

Vezir hanı fotoğraf çeken meraklı üniversite öğrencileri ve tarihi mekanları seven insanların ziyaretçilerine uğrak yeri oldu.

Masamda edebiat dergileri,kitaplar,Vezir hanı ziyaretçilerinin ilgisini çekerdi.Çay molalarında okurdum.Bu alışkanlık çok farklı arkadaşlıklar edinmeme sebep oldu.

Vezir hanı artık sona yaklaşıyordu.Bir görevlinin elektrik oda numara araması ile başlayan ilginç bir olay oldu.Hiç kullanılmayan yerin numarasına çıkıyordu.Görevli memur o odanın önünde kağıt parçaları görür ve müdürüne haber verir.O Oda da Kütüphane restore edilirken bu evraklar buraya depolanmış.Bu evraklar eski yazı Osmanlıcaydı.Hamallar iki gün çuvallar içindeki bu evrakları Erciyes üniversitesine taşıdılar.Araştırılıp incelenmek ve arşivlenmek amacıyla.Tarihi arşivler adına utanılacak birşeydi.Bana Bulgaristan'a hurda fiyatına satılan Osmanlı arşivlerini hatırlattı.

Ünlü yabancı yazarlar geldiler.Sıradan insanlar gibi gözlem yaptılar. Fatih kısa parmak ziyaret etti.Benim babam sekiz köşe kasket giyerdi adlı eseri konu oldu.Zira benim babam da sekiz köşeli kasket yapardı. Yol hikayeleri olurda Tayfun Talipoğlu'nun yolu düşmez mi buraya?Restore edilmeyi bekleyen bir süreç de gelmişti.Keyifli bir sohbetimiz olmuştu.Vefatından önce ATO kitap fuarında görüşmemiz hoş bir anı olarak kaldı.

Belkide benim için en unutulmaz anı,Emir Kalkan 'ın ziyareti ve çay keyfinde edebiyat sohbeti unutulmaz anılar arasında yer aldı.Bizim edebiyat sitemizden,Adem Efiloğlu,Fatma Çetin Kabadayı,ve Ali Özkanlı hoca oldular.

Vezir hanından ayrılış bir gurbet yolculuğu havasında oldu.Şimdi uzun bir restore edilme sürecinde.yeni misafirlerini bekleyecek.Biz oradan ayrılırken eşyalarımız kadar anılarımızı da sırtımıza yükledik.Anıların ömrü insan ömründen uzun olur.Kayıt altına alınınca.